ANUL IV. — Nr. 960. O SINGURA EDIŢIE LUNI, 30 SEPTEMBRIE 1891

NUMĔRUL 10 BANÎ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREÎ LUNÎ
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

In Bucureştî la casa Administraţieî.
Din Judeţe şi Străinătate prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leî; în străinătate 50
Şease lunî „ 15 „ „ „ 25
Treî lunî „ 8 „ „ „ 13
Un numĕr în Străinătate 15 banî
MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te fereştî, Române! de cuib strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANÎ

ANUNCIURILE
Din BUCUREŞTÎ şi JUDEŢE se primesc NUMAÎ la ADMINISTRAŢIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurî la pagina IV . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leî „
„ „ „ II . . . . . . 3.— leî „
Inscrţiunele şi Reclamele 3 leî rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vênzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.
UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

Bucureşti, 29 Septembre 1891

SEPTAMANA

Situaţia generală a Europeî, precum şi situaţia specială a fie-căruî stat maî însemnat nu s'a schimbat de loc în cursul sĕptămâneî expirate.

Aceeaşî linişte încordată domneşte peste întreg continentul nostru; acelaş nor greŭ şi mirosind a praf de puşcă îngreuie atmosfera; iar concentrările de trupe — aşa zisele manevre de toamnă — îţî fac efectul trapuluî pe loc al unor caî nerăbdătorî.

Şi zĕŭ, lumea — cu toată groaza şi scârba sa de rĕsboiŭ, de măcelul inconştient al popoarelor pentru gusturile unor ambiţioşî, unor tiranî, saŭ unor exploatatorî criminalî — lumea, vĕzênd că rĕsboiul e de neînlăturat, a ajuns într'o nerăbdare nervoasă şi ar dori ca s'o sfîrşească maî curînd cu aşteptarea.

Nimic însă, în cursul sĕptămâneî acesteia, nu ne îndreptăţeşte a crede că încăerarea va avea loc înainte de primă-vară.

Incă nu sunt toţî viitoriî beligeranţî sigurî de sine şi de aceea miniştriî călătoresc peste tot locul semănînd discursurî pacînice, căutând să 'şî dea aere de oamenî carî n'aŭ nicî un gând rĕŭ, carî nicî nu cred că pacea poate fi turburată, când toţî o doresc... înarmându-se.

Situaţia decî e aceeaşî, deşi a murit Regele Würtembergului, Parnell şi sir William Henry Smith, unul dintre ceî maî însemnaţî miniştriî din cabinetul Salisbury.

*

Că a murit încă un prinţişor german, vasal al Impĕratuluî, pagubă mare nu e şi nicî situaţia Europeî nu se va resimţi de faptul că, în locul unuî Carol, regatul Würtembergului a căpătat pe un Wilhelm.

Să lăsăm decî dinasticilor din Stuttgart grija de a 'şî îngropa morţiî; noî să ne interesăm de aceia carî, deşi neîncoronaţî, se bucură de o mare popularitate în ţara lor şi al căror cuvênt e maî greŭ ca al unuî Rege.

Intre aceştia a ocupat mulţî anî un loc de frunte bărbatul pe care l-a pierdut azî Irlanda, Charles Stewart Parnell.

Timp de 17 anî n'a fost nimenî maî onorat şi maî iubit în Irlanda şi ceî carî cred încă în popularitatea regilor, numĕraŭ pe Parnell : Regele neîncoronat al Irlandeî.

Când a apărut el, acum 17 anî, în Parlamentul englez, Irlanda era zdrobită sub lanţul robieî engleze; ea era umilită şi înfrântă. Azî, când Parnell moare, el o lasă temută şi pe cale de a dobândi autonomia de la guvernul landlorzilor ceî maî reacţionarî.

Parnell a deşteptat poporul irlandez şi l'a făcut să stea în luptă aproape două deceniî în contra exploatăreî şi persecuţieî Anglieî.

Şi grea, primejdioasă, sângeroasă a fost această luptă de resvrătiţî în contra asupritorilor. Dinamita şi pumnalul aŭ lucrat mult în acest timp şi aŭ fost câte-va momente în carî chiar situaţia Anglieî a fost pusă în joc, din pricina tendinţelor de ruptură ale Irlandeî.

Parnell a fost un mare revoluţionar democrat; un orator fără seamăn şi un luptător, care nu se ascunde de primejdie.

Dacă la glasul luî întreaga Irlandă vibra, nu este maî puţin adevĕrat că tot ce în Anglia e autoritate întindea curse şi născocea primejdiî pentru Parnell.

El a suferit de multe-orî închisoarea şi surghiunul pentru ideile şi faptele sale; dar n'a şovăit.

Insă acest om oţelit şi ager în luptă; acest viteaz al cuvîntuluî, care convingea şi ridica mulţimea la luptă, a căzut din pricina uneî femeî.

Intocmaî ca Boulanger, Parnell a pierdut una dintre cele maî frumoase situaţiî pentru ochiî D-neî O'Shea, nevasta unuî căpitan pe care a despărţit'o de bărbatul sĕŭ, spre marele necaz al cleruluî catolic din Irlanda, care i-a jurat resbunare şi care l'a doborît chiar, pe el revoluţionarul protestant.

Parnell a murit tocmaî după ce steaoa luî apusese şi moartea luî este o bine-facere pentru Irlanda, după cum toată viaţa pentru binele Irlandeî fusese.

Prin moartea luî va dispare vrajba dintre luptătoriî irlandezî, carî, mână în mână, vor putea să urmeze lupta un moment întreruptă.

*

In ţară, de, e linişte,—dacă linişte se poate numi o stare de nedomirire nervoasă.

Lumea e alarmată de concentrările militare, carî s'aŭ făcut şi de faptul că manevrele pe corp se sfîrşesc cu trimiterea trupelor spre graniţa ameninţată.

In timp ce generalul Lahovary inspectează trupele de a lungul Prutuluî, Regele umblă cu căciula în mână pe la curţile tripleî alianţe cerênd resplata purtăreî Sale.

„V'am dat fortificaţiî şi atâtea gheşefturî, daţi-mî şi mie asigurarea, că nu voiŭ fi dat afară din ţară la intrarea oştilor streine; daţi-mî putinţa de a zice, că eŭ am scăpat România de o cotropire rusească".

Dar se pare că nimenî nu'l ascultă. Nemţiî sunt foarte bucuroşî că noî le-am făcut fortificaţiî; dar cred că noî eram datorî să le facem şi maî mult.

In acelaş timp, comedia succesiuneî la tron pare să fie pusă din noŭ în repetiţie, căcî se vorbeşte de o renunţare a luî Ferdinand în folosul frateluî sĕŭ.

Renunţarea, dacă va exista, nu va dovedi de fel generozitate, căcî nu poţî renunţa la ceea-ce nu aî, la ceea-ce nu e al tĕŭ.

Neagu

„Adevĕrul" la Iaşî

27 Septembrie 1891

Domnule Director,

Politiceşte, trecem la Iaşî prin o epocă de generală descompunere. Liga-Langa s'a descompus, unirea liberalilor s'a descompus; *Uniunea liberală*, organul oficios al Ligeî, a încetat din viaţă, s'a descompus şi el... Intr'un cuvînt tot ce s'a înjghebat lunile din urmă s'a descompus, ca şi cum n'ar fi fost.

Aceasta poate să surprindă pe orî-cine. —nu însă şi pe un om înzestrat cu orî-cât de puţină perspicacitate. Pe un aseminea om mirosul de cadavru trebuia să'l supere chiar de laşivirea pe lume a acestor combinaţiunî şi manopere, tot atât de efemere pe cât de pretenţioase.

Acuma un noŭ fapt, cu probabilităţî de 90 %, vine să se îndeplinească : *descompunerea Clubuluî naţional-liberal din Iaşî.*

In adevĕr, acest Club e pe drojdiî. Pierzênd orî-ce însemnătate politică, el moare de inaniţie, de slăbiciune, sub greutatea proprielor sale greşelî, carî aŭ desgustat chiar pe uniî din membriî sĕî şi carî l'aŭ înămolit sub ruşinea şi dispreţul general.

Când s'a înfiinţat Liga zisă moldovenească, D. Eug. Stătescu, aflându-se în Iaşî, a desaprobat amestecul liberalilor-naţionalî în această coterie. Şi când un membru influent al Clubuluî, D. T. Stelian, — de ce nu l'aş numi pe nume ? — a spus D-luî Stătescu că Liga, dacă e adevĕrat că are desavantajele eî, are în schimb avantajul că va desfiinţa grupările nouĕ, fostul ministru al justiţieî a rĕspuns distinsuluî avocat al Barouluî de Iaşî, atât de inocent în ale politiceî, în cât un înger i-ar putea invidia naivitatea sub acest raport : — *„Căutaţî să desfiinţaţî nouele grupărî, dar cu purtarea D-voastră nu veţî reuşi de cât să vĕ desfiinţaţî pe D-voastră înşi vĕ".*

V'am comunicat la timp această opinie a D-luî Stătescu, care vine astă-zî să se îndeplinească din cuvînt în cuvînt. Clubul naţional-liberal din Iaşî se descompune, cu începere de la Sf. Dimitrie viitor, pentru a se reînfiinţa maî târziŭ,— la Paştile caluluî!—pe alte baze, cu alte statute, cu altă organizare...

E timpul să spunem naţionalilor-liberalî din Iaşî: Acesta-î rezultatul final la care ajung toţî aceî carî vagabondează în maî multe luntri şi'şî schimbă ideile şi direcţiunile cu uşurătatea cu care şi-ar schimba albiturile! Şi celor din Bucureştî : Aşa păţesc partidele care se îndărătnicesc a nu voi să'şî dea programe, ci preferă a şî lăsa membriî lor în voia inspiraţiunilor capricioase!

Clubul naţional-liberal din Iaşî se va descompune, fireşte, din cauza greşelilor sale, din cauză că a pierdut orî-ce stimă şi orî-ce consideraţie, nu numaî în ochiî cetăţenilor, dar şi în ochiî propriilor sĕî membri. Dar, cum fie-care membru în parte a contribuit la această ruşine, de care Clubul lor s'a acoperit, uniî votând rezoluţiunile luate, alţiî supunêndu-se majorităţeî, apoî eî caută să dea o altă explicaţiune descompunereî inevitabile în ajunul căreia se află, eî caută să justifice această descompunere cu motive de o altă natură : neînţelegerî curat familiare, dorinţa de preponderenţă a unora asupra celor-l'alţî, etc.

Iată versiunea cea maî rĕspândită :

După retragerea D-luî V. Gheorghian de la preşidenţia clubuluî, locul de preşedinte, rĕmas vacant, tentă pe D. Andreî Vizanti, „fost vice-preşedinte al camereî şi ministru în perspectivă, actualminte deputat şi profesor la universitate". D. Vizanti însă e de ! şi el un om cum poate — şi nu'î vina D-sale dacă nu poate fi almintrelea de cât cum e. O deşertăciune fără marginî este singurul sĕŭ titlu de om politic, — şi odată, măcar din greşală, n'a trecut prin capul sĕŭ, acoperit de un pĕr negru, aspru şi bine făcut pe frunte cu drotul; o idee serioasă, aparţinênd unuî domeniu de gîndire maî impersonal. D. Vizanti, de almintrelea înalt, chipeş, cu mustăţile pe oală, are nenorocirea de a fi foarte antipatic, antipatic la culme, de o antipatie care te indispune şi care n'a încetat de a fi tot atât de puternică nicî după ce D-sa, pentru un motiv orî pentru altul, şi-a ras barba-î ţăpoasă şi căruntă... „Pentru un motiv orî pentru altul!" de ce să'mî fac această reservă, când sunt aplecat a crede că ceea ce a determinat pe marele om să'şî radă barba este capriciul de a provoca nedumerirea generaţiilor viitoare asupra cestiuneî de a se şti : „avea saŭ n'avea barbă Vizanti ?" după cum această nedumerire aŭ avut-o contemporaniî noştri despre Ştefan cel Mare când s'aŭ hotărât să'î ridice o statue ? ! !....

Orî-cum, D. Vizanti e om care se respectă, — şi decî, ca orî ce om care se respectă, a căutat să se găsească în fruntea Clubuluî. Nu voesc membriî ? Iî voeşte D-sa pe eî !... „Principiul supunereî către majoritate e admis, şi-a zis D-sa ; îmî rĕmâne numaî să-mî alcătuesc o majoritate." Zis şi făcut. Simpaticul bărbat a înscris la club ceva caracudă de strânsură, maî ceva elevî de-aî D-sale şi cu chipul acesta şi-a format majoritatea necesară. Acuma, când se pregătea să dea asalt preşidenţieî, ceî-l'alţî membri marcanţî aî clubuluî prind de veste şiretlicul bizantin al D-luî Vizanti şi se pretinde că numaî pentru ca să dejoace acest şiretlic vor să desfiinţeze clubul şi să'l reînfiinţeze altă dată — cine ştie când şi cine ştie cum !....

Aceasta-î versiunea cea maî ferventă între membriî clubuluî, carî vor să justifice descompunerea luî. Versiunea e plausibilă,—dar adevĕrul e că în prima linie încurcăturile politice hotărăsc de desfiinţarea cafeneleî din strada de sus Nr. 112

Cel puţin dacă această serie întreagă de insuccese morale, această întreagă înlănţuire de ruşinî ar sluji de lecţie D-lor naţionalî-liberalî, carî conducêndu-se de axioma că „în politică totul e permis", şi-aŭ deschis taraba mare şi largă pentru ca să dea faliment maî curînd de cât noî înşi-ne ne-am fi putut închipui! ...

Iassiensis

Românii la Praga

PRAGA, 28 Septembre. — Toate foile publică darea de seamă a banchetuluî care s'a dat în onoarea Românilor din Transilvania.

Declaraţiunea D-luî Mureşianu, director al „Gazeteî Transilvanieî" a produs o bună impresiune. Această declaraţie zice că dacă solidaritatea Slavilor din monarhie tinde la libertatea şi la drepturile egale a popoarelor, Româniî sînt gata să le întindă mâna.

Studenţiî cehî aŭ făcut erî o ovaţiune entusiastă D-luî Mureşianu, care fusese invitat la o şedinţă a societăţiî literare.

Memoriul studenţilor Români şi Francezii

Ziarul *Le Réveil du Nord* din *Lille* publică următorul articol asupra cestiuneî române din Transilvania şi Ungaria. Acest articol intitulat *„In România"* e o nouă dovadă de marele ecou ce l'a avut memoriul studenţilor noştri.

Nu vreaŭ să vorbesc aci de dragostele unuî principe, de a căruî soartă D. Sarcey se înduioşa acum 15 zile, ci de o cestiune de politică internaţională, care e în stare să provoace un conflict european.

România actuală nu cuprinde în limitele sale de cât o jumĕtate a poporuluî român, cea-l'altă parte trăeşte, aproape în întregimea eî, în Transilvania. Asupra situaţiuneî acesteî din urmă ţĕrî, voim să prezentăm câte-va observaţiunî.

Situaţiune bizară şi lamentabilă tot-odată, *Inima* Românieî e supusă celeî maî odioase opresiunî cu toate tratatele cele maî formale. Toată lumea ştie din câte ţĕrî diverse se compune monarhia austro-ungară, o adevĕrată manta de arlechin. din care fie-care petec e pe cale de a se separa de cel vecin; fie-care din aceste ţĕrî se bucură d'o autonomie maî mult saŭ maî puţin mare. Transilvania e una din acelea carî ar trebui să se bucure de cele maî marî libertăţî. Patrie românească de origină, ea a fost reunită coroaneî Ungarieî acum 200 anî, această uniune *personală* s'a făcut cu venirea luî Leopold I, regele Ungarieî, cu condiţiunea ca Transilvania să'şî conserve autonomia sa absolută.

In 1868 se ridică autonomia Transilvanieî confirmându-se solemn de Dieta din Budapesta drepturile Românilor. Dar aceasta nu putea să se împace cu obiceiurile Maghiarilor. Eî aŭ alungat din Parlament pe toţî Româniî şi Slaviî, acordând nobililor maghiarî dreptul de voe fără nicî un cens, pe când Români şi Slaviî plătesc censul cel maî urcat din Europa.

Tratatul din 1868 dă Românilor dreptul de a'şî alege preoţiî după bunul lor plac; Maghiariî fac ca să nu fie confirmaţî preoţiî aleşî şi îî înlocuesc prin creaturile lor, a căror principală ocupaţiune sacerdotală este a lucra contra naţiuneî lor.

Ceia ce însă este maî odios şi ceia ce a ridicat un strigăt de disperare şi de furoare în toată Românimea este legea votată de Camera maghiară, prin care se deschid în toate satele româneştî asile maghiare de copiî, la care părinţiî sunt *obligaţî a trimite pe copiî lor de la etatea de treî anî.*

Acesta e unul din exemplele de opresiune, care n'are asemĕnare nicăirî în secolul XIX-lea şi nicî chiar Germaniî n'aŭ inventat acest regim pentru Alsacia-Lorena.

Există în adevĕr o corelaţiune strînsă între situaţiunea noastră şi cea a Românieî ca şi noî, Româniî aŭ fraţî, al căror gând vor, fără însă de a putea, a-l depărta prin toate mijloacele de la ideia patrieî mume, cu deosebirea însă, că provinciile noastre aŭ fost pustiite în urma unuî tratat (à la suite d'un traité), iar provinciile române cu toate tratatele (malgré les traités.)

In România agitaţiunea este zi cu zi. S'a format acum vre-o 10 lunî o *ligă de revendicaţiune*, asemenea fosteî noastre ligî patriotice, numită *liga naţională română*: în şase lunî ea numĕră în Bucureştî deja câte-va miî de membri.

Ea ţine conferinţe în toate ţĕrile, caută a provoca, remănênd tot-d'a-una în limitele convenienţelor celor maî stricte, o mişcare a opiniuneî în favoarea nenorociţilor oprimaţî. Toate clasele societăţiî fac parte dintr'ênsa.

Studenţiî din Bucureştî şi Iaşî joacă aci un rol foarte activ şi de curênd aŭ scos un memoriŭ publicat în toate limbile europene şi l'aŭ trimes tuturor universităţilor pentru a denunţa indignaţiuneî lumeî civilisate uneltirile Maghiarilor, demne de alte secole.

Scurt, România e într'o ferbere, ceia ce contribue a încurca maî mult cestiunea orientală atât de încurcată.

Nu-şî poate cine-va închipui cum toţî Româniî vorbesc limba noastră, cum scriŭ eî în această limbă.

Nu citez ca exemplu de cât pe cel al Regineî Românieî, care a vĕzut una din lucrările eî coronată de Academia francesă.

Nu trebue să uităm datoriile ce le avem către amiciî şi fraţiî noştri românî. Am simpatisat tot-d'a-una cu ceî oprimaţî, cu aceia carî cer dreptate în numele umanităţiî.

Nu s'ar putea a doua zi după acea neuitată recepţiune de la Kronstadt să întoarcem ochiî spre această mică ţară latină, prietina şi aliata noastră firească şi să o susţinem cel puţin *moralmente cu o simpatie neechivocă ?*

Simpatia uneî marî naţiunî face une orî maî mult de cât armele.

Aceasta ar fi tot atâta cât a merge la Portsmuth.

Pierre Montagnac.

Belgia şi Franţa

MARSILIA, 28 Septembre. — La prînzul oferit D-luî Buls, primar din Bruxelles, primarul din Marsilia a zis că declaraţiunile D-luî Buls vor produce o adâncă impresiune în Franţa şi în strĕinătate, pentru că el este însărcinat cu misiunea aproape oficială de a manifesta sentimentele amicale ale Belgieî pentru Franţa.

D. Buls a rĕspuns că sarcina sa era cu atât maî uşoară cu cât nu era vorba de cât să risipească o simplă neînţelegere.

Poliţia din Galaţî

Acum treî zile s'a petrecut un fapt pe cât de revoltător pe atât de nostim.

El denotă până la ce grad de decadenţă a ajuns poliţia noastră, sub guvernul de astă-zî.

Iată acel fapt :

Doî italienî zidarî, carî lucrează la în-

grădirea cimitirului din orașul nostru, s'aŭ dus în ziua mai sus arĕtată la armurierul Grifon, din localitate, ca să cumpere un revolver.

Dar se întâmplă că pe când italienii încărcaŭ revolverul, se sloboade din greşeală un foc, fără însă să cauzeze nici măcar cel mai mic rĕŭ. Glontele eşind din ţeava revolverului trecu în perete.

Agenţii noştri poliţieneşti aŭ crezut de cuviinţă că acum e momentul să stoarcă ceva părăluţe de la italieni.

In adevĕr, doi din aceşti agenţi se duc binişor la Barboşi, unde se aflaŭ zidarii în cestiune, şi dura-vura se tocmesc cu italienii şi zmulg de la bieţii muncitori modesta sumă de 45 fr. ameninţându-i că îi vor da judecăţei dacă se opuneaŭ.

După aceasta s'a făcut parte dreaptă. Cei doi agenţi poliţienenşti aŭ împărţit suma şi cu un al treilea agent care era de serviciŭ.

Nu trece mult, şi un necunoscut, o altă lichea poliţienească se prezintă la italieni şi le zmulge, ca mai dibaci ce era de cât cei-l'alţi doi 200 franci.

Iată faptele ce se practică de agenţii noştri poliţieneşti sub guvernul actual.

Halal poliţie! Halal guvern! *(Galaţii)*

Relativ la turbare

Intr'una din şedinţele congresului internaţional de igienă şi demografie, de la Londra, şi anume în aceea unde s'a discutat tratamentul preventiv şi profilaxia turbării, doctorul G. Fleming s'a pronunţat ast-fel:

„Mĕsurile nemerite pentru a putea produce stingerea turbării, trebuie să aibă drept bază faptul că, câinele e causa principală a acestei boale, căci boala e lipicioasă, se duce de la animalul bolnav la cel sănătos prin muşcătură, că pentru a împiedica turbarea într'un ţinut oare care trebue a omorî toţi câinii atinşi saŭ bănuiţi de turbare şi a face să se observe aceste mĕsuri de către toţi locuitorii, ne mai lăsând să pătrunză în acest ţinut de cât câinii veniţi din districte, unde nu bântuie turbarea. Intrebuinţarea botniţei într'un mod riguros de asemenea coincide în tot-d'a-una cu împuţinarea casurilor de turbare. Aceste mĕsuri, după cum vedem, sunt foarte bune şi ar fi de dorit să le imităm şi noi.

Intrebuinţarea botniţei a fost demonstrată la Londra în mai multe ocasiuni şi, în particular, în anul 1885. Câţi-va ani mai înainte numĕrul casurilor de turbare se mărise într'un mod neliniştitor, ca şi în toată Englitera. Existaŭ 27 casuri de moarte în urma muşcăturei câinilor turbaţi; botniţa se impuse în mod obligatoriŭ şi în cursul anului 1886 nu se mai înregistra nici măcar un singur cas de turbare. Din nenorocire, această mĕsură căzu în uitare şi puţine luni în urmă, se observară câte-va casuri de turbare în sudul Londrei, iar în 1889 se numĕraŭ 10 morţi de turbare. In luna Iulie în cursul acestui an se impuse din noŭ, în mod riguros, botniţa la câini; turbarea iarăşi dispăru.

In unele ţĕri precum Franţa, Belgia unde s'a cercat a se înlocui botniţa prin alte mĕsuri ca impositul pe câini, întrebuinţarea de medalii, lanţul, etc., turbarea persistă într'un mod continuŭ şi în toţi anii sunt însemnate cazuri de turbare.

Când o singură parte a unei ţĕri e infectată, s'ar putea la rigoare aplica mĕsurile preventive numai părţii bântuită de turbare, cu condiţiunea de a împedica toţi câinii d'a eşi din această parte; e însă foarte greŭ dacă nu chiar şi imposibil d'a stabili o asemenea barieră, va trebui dar a aplica în toată întinderea ţĕrei mĕsurile acestea.

D. Ostertog, medic german, de asemenea afirmă că turbarea a devenit foarte rară în Germania de la punerea în aplicare a legilor relative la boalele lipicioase. Această boală nu se mai observă de cât pe frontierele franceză şi rusă. S'a criticat întrebuinţarea botniţei sub cuvînt că pisicile şi lupii pot încă fi agenţii de transmisiune ai turbării; experienţa făcută în Germania probează însă că acest fapt e cu totul rar. La Berlin, *unde toţi câinii aŭ botniţă, nu s'a mai observat de zece ani, nici un caz de turbare.* Rezultatul aplicării legilor germane e atât de complect în cât nu se simte necesitatea d'a se crea un insitut Pasteur (antirabic) în Germania.

(Apĕrătorul Sănătăţei).

DOAMNA KIAJNA

Dramă în 5 acte, de D-nii Rădulescu-Niger şi Ţincu

SUBIECTUL

Piesa, prin care se va deschide stagiunea Teatrului Naţional, este una din operile între care s'a împărţit premiul de 1500 lei oferit de Direcţiunea Teatrului Naţional.

Drama este trasă din una din scrierile D-lui A. Odobescu, căreia i s'a dat un alt desnodămênt.

Actul I să petrece în ziua înmormântărei lui Mircea cel bĕtrîn.

Palatul domnesc este în doliŭ şi garzii povestesc cum Mircea, din îndemnul D-nei Kiajna, se împăcase cu boierii exilaţi în Ardeal, care îl otrăviră în timpul mesei şi organizaseră un complot spre a rescula poporul în ziua înmormântării.

Doamna Kiajna, în urma acestei întâmplări, trimise la Constantinopol daruri cerând a recunoaşte de Domn al României pe fiul ei Petru.

Dar boierii resculaţi năvălesc în Palat. Doamna Kiajna ordonă soldaţilor să ucză pe cei răzvrătiţi.

In acel moment soseşte Radu, al cărui tată a fost omorît de Mircea, înarmat cu un cuţit, spre a se resbuna. Vede pe Ana, fiica Kiajnei leşinată. Iubirea sa să redeşteptă, uită ori-ce gândire de resbunare, o ridică şi o conduce în camera ei.

In acest timp, Petru este recunoscut de Domn şi se celebrează căsătoria celor două fiice ale Kiajnei cu Paleologu şi Cantacuzino. Radu apare, rǎneşte pe Cantacuzino şi fuge cu Ana.

Ei sunt prinşi, Ana este dusă la Mănăstirea dintr'un lemn şi Cantacuzino prin intrigi isbuteşte a fi numit în locul lui Petru. Dar Kiajna nu disperă, luptă şi isbuteşte ca acesta să nu se urce pe tron şi să fie Domn fiul sĕŭ Alexandru.

Radu răpeşte din noŭ pe Ana, de la Mănăstire şi organizează o oştire spre a merge în Moldova, pe al cărui tron Kiajna voieşte să pue pe Petru. Doamna se face că primeşte, dar porunceşte a se omorî Radu. Dînsul isbuteşte din noŭ să scape şi soseşte în momentul când Cantacuzino omoară pe Kiajna.

— Am sosit prea târziŭ spre a o scăpa, exclamă, dar la timp spre a o resbuna!

Kiajna luând pe Ana în braţe expiră spuind: „Toţi mĕ tradează, voi singuri, pe care vĕ osândisem la moarte îmi sunteţi credincioşi."

Epigrame

UNUI INVĂŢAT

E lucru prea adevĕrat,
Că'n tivda ta aleasă,
Multă ştiinţă a intrat;
Dar nu poate să iasă.

UNUI POMOŞNIC

Din pescar, te vĕd pomoşnic
Lumea asta-i curioasă!
Eri erai cu plasa 'n mână;
Pe când astă-zi eşti pe plasă.

I. Dobrea.

LUI CLAYMOOR

Eşti om mare, eşti puternic
Şi dovadă c'am dreptate:
Toţi duşmanii te insultă
Numai, ... numai pe la spate.

FILOLOGULUI BURLĂ

*De-ar şti **raţa** să citească*
Şi ar găsi şi cartea ta,
I-ar părea atât de bine
Că-ar oua numai în ea.

Nadir.

ARSÈNE ARÜSS

PREJUDECATĂ

Mergeaŭ alĕturi prin parcul întins liniştit în sĕlbătăcia părăsirii lui şi în schimbarea singurătăţi lui. El, dând la o parte cu biciuşca mărăcinii cari ţi se agaţă pe haine, ea, săltând printre bălării; piţigoi speriaţi fugeaŭ cu un zgomot surd de pene; sus, sub cerul întins ca o pânză de catifea azur, frunzele tremurătoare cântaŭ un freamĕt aerian.

Aci le era plimbarea favorită; o descoperiseră într'o zi când se întorceaŭ la Enghien prin Ormesson, şi, atraşi de tabla pe care era scris: „*Proprietate de vînzare,*" vizitară vechiul pavilion de vînătoare care fusese odinioară al familii Soubise.

Se opriră lângă o bancă de marmură pe jumĕtate intrată în pămînt, care'şi ascundea vechimea în dosul unei perdele de zorele albe şi roşii. Pe când se lungea el jos pe iarbă, ea se puse pe bancă şi încet-încet îşi scoase mânuşile şi pălăria şi le aruncă pe iarbă, pe urmă îşi scutură rochia'i roşie de praf; toate acestea cu acel abandon, reflect special al intimităţi, soiŭ de nevinovată complicitate de lucruri trăite împreună şi care este nodul aparent al unor legături nevĕzute.

Miss Megg nu era frumoasă, măcar că avea o carnaţie uimitoare şi nişte ochi mari cenuşii, şi trăsurile'i prea neregulate aşa că nu puteai hotărî din ce rasă este; un semn lung roşietic de rană se întindea de la tâmplă până la ureche şi când se aprindea ea linia aceasta se roşa de tot, aşa că credeai că o să pişnească o picătură de sânge; în schimb, atrăgĕtoare prin aureola unei expresiuni unde focul spiritului şi scînteiarea pasiunei puneaŭ o fosforescenţă de ardoare şi de furie.

Miss Megg deslegă un pachet şi păstrând pe genuchi cinci ori şase scrisori, îi asvîrli ziare, pe urmă, cu vocea'i dulce şi veselă înţepată de un accent uşor de yankee, sec şi şuerător, îi zise:

— Ţine!.... *Figaro!.... Gil-Blas ... Punch!...* Aoh!... ziarele unchiului meŭ... *The Negrophil!.... The Biblia Gazette!....* Brr! am fi trebuit să lăsăm toate acestea la otel!... bietul căpitan ar fi avut cu ce să petreacă după somn! Şiĭ ceva? eŭ cred că citirea ziarelor păstrează ca ghiaţa. Aşa, iacă... unchiul meŭ are nouĕ-zeci de ani... n'o să mai moară... a trecut peste moarte... E *stiupid* să aduci toate astea aci... Hei! D-le de la Roche-Goyard! cum vĕd, D-ta n'o să te gândeşti nici-odată ca să'ţi împlineşti datoria?...

— Dar...

— Taci! lasă cugetările! sileşte-te să'mi faci vînt cu evantaliul pe când voiŭ citi eŭ scrisorile... Te numesc gonitor de muşte!

— Şi asta'i o atribuţie mai mult? şi tot *ad honorem?* Foarte'ţi mulţumesc!..

— Bine înţeles. Eşti om ambiţios! dă'mi ce ai tu ca să'ţi daŭ şi eŭ ce am!.... un bacşiş mititel, nu'i aşa? Ş'apoi, gonitor de muşte este ceva ce se potriveşte pentru D-ta care eşti cântăreţ cu lyra, inspector al castelelor în Spania....*) trubadur... confident!...

— Da, dar gonitor de muşte!...

— Foarte bine! gonitor de muşte! eŭ m'am gândit în tot-d'a-una ca să am unu de când am vĕzut p'al Sultanei Valide; de unde nu, dă'ţi dimisia, iute!... pentru ca să 'mi cumpĕr un căţel!... Şit!... şit!... zise ea vĕzênd că D. de la Roche Goyard deschide gura—ne-am înţeles... nu 'i nevoe de *et coetera!*

George sta lângă Megg, îngândurat, dar fără să se gândească la nimic. Ea îl cucerise prin acel farmec pe care 'l exhală o fecioară pentru un delicat, fluid subtil, esenţă a fermentelor femei încă adormite în fată şi care une ori turbură aşa că bagă fiori. Indată ce o vedea George se simţia fără viaţă. El o primise în viaţa lui, simţind o mulţumire ca să nu discute această abdicare a voinţei sale. Subjugarea aceasta deştepta într'însu fibre de pasiune neştiute până atunci şi el se supunea Domnii lor fără să le analizeze.

Crescut fiind de o mumă evlavioasă şi poetică, el trăia simplu o viaţă de cavaler de la care păstră inima fecioară şi naivă, ferindu'se de a se murdări atât din scîrbă cât şi din mândrie. Fasoanele acestea anormale strecurară într'însu un fel de defect dacă se poate numi ast-fel un esces de distincţiune intelectuală şi morală cam retrogradă ca tot ce nu e progresiv. El se fălea cu lucrul acesta, fără să transige nici cu lumea nici cu conştiinţa sa, pentru ca să meargă cu capul sus. Se mai fălea şi cu unele culturi inherente prin rasă ori prin educaţie, respectul de ce era frumos, respectul de ce era umil.

George conchidea, fiindcă se simţia cu inima cinstită şi sănătoasă, că trebuia să aibă un spirit drept şi logic, îşi închipuia că este ferit de laşităţile morale şi de prejudiciile omeneşti, aceste două talere ale cumpenei deducţiunilor; adevĕrul însă este că el plana d'asupra problemelor şi enigmelor adevĕrului fără să 'i perceapă senzaţiile, fără să 'i definească ţelurile, fără să 'i caute logica, cu o tonalitate surdă, moale, inconscientă, produsă de aceleaşi prisosuri de ideal, inconscienţe prea supuse şi prea slabe pentru a 'l călăuzi, dar cari filtraŭ picătură cu picătură un noroi amorţitor.

Aşa, de o lună de când George trăia toată ziua lângă Megg, nu cutezase nici să vază nici să 'şi desbrace amorul lui; numai stăruinţa lui pasivă, numai privirile lui doritoare şi flacările roşii cari i se urcaŭ în obraji ar fi putut dovedi ce simţia el.

Ea, Megg, trecea, atingêndu-se de frigurile acestea, fără ca George să poată ghici dacă ea le bănuia saŭ se făcea că nu le pricepe, şi nici de cum misterioasă nici problematică, nu rĕmânea mai puţin nepătrunsă prin puterea imutabilităţii.

Unchiul ei bĕtrîn, căpitanul Brown, nu o crescuse ca pe o demoazelă; nici pian nici igliţă, foarte puţină instrucţie; învĕţătura ei se mărginea la mii de voiajuri în Europa întreagă, unde cunoştea oraşele cele mai mici şi unde părea că frecuentase şi societatea cea mai bună şi pe cea mai rea, vorbind tot aşa de intim de un moştenitor de tron ca şi de un vagabont, fără nici o emfasă şi fără nici o ruşine.

Trecutul acesta ciudat făcu pe Megg de un dualism enigmatic: în unele zile generoasă, poetică, naivă până la diafaneitate; în alte zile neîncrezătoare, crudă, cicală; pe urmă o *Yankee* cu bunul ei simţ exact, logic, cu asimilaţia dibace şi cu o fineţe instinctivă care'i dă pentru bine saŭ pentru rĕŭ o judecată realistă, experimentată aşa ca să te facă să te înfiori. Cu un cuvênt, un talmeş-balmeş melodios şi foarte potrivit cu rasa ei, fiind că într'o călătorie pe care o făcuse în Statele Unite acum vre-o zece ani, George cunoscuse pe căpitanul Brown, un campion al nordului. Işi aducea ca prin vis aminte de o fantasmagorie întreagă ce 'i fusese povestită despre Brownii aceştia; o familie hoffmanescă, geniuri taxate ca neechilibrate, dispărute unu câte unu, lăsând legende sinistre saŭ caraghioase. Cei din urmă, unchiul şi nepoata, păreaŭ că moşteniseră destrăbălarea asta care făcea din bĕtrîn un inconscient admirabil şi care punea la Megg notta magică a unei supremaţii fantastice, cotropitoare, fermecătoare, irezistibilă, captivantă: când zicea ea, bunioară, lui George, uitându'se în ochii lui aşa ca să 'l zăpăcească:

— Povesteşte'mi viaţa D-tale... şi pe urmă ce gândeşti.. şi ce ai în inimă.

Incetul cu încetul zmulgea din gura lui moartea tatălui sĕŭ, milostenia, evlavia mumei sale, viaţa lor de familie închişi prin tradiţie, în afară de ori-ce mişcare, şi care produse la dênsul, la vîrsta de bărbat, o fiinţă orbită de rutină, fără să cunoască subînţelesul vorbelor saŭ al faptelor; pe urmă, la două-zeci de ani, campania lui în potriva Prusienilor, în calitate de franc-tiror; şi atunci, ceasurile delirante ale tinereţii şi izbiturile desiluziei, într'un vîrtej de dueluri, de intrigi, de nebunii, unde era cât p'aci să se'nece dacă nu ar fi fost persistenţa purităţii lui morale care se ridică între curentele acestea tulburate şi'l scăpă; pe urmă, guştul lui pentru voiajurile prin Asia şi prin Africa; însfîrşit, faimoasa explorare a Amazonelor, de unde se'ntorsese după o lipsă de patru ani, unde'l crezuseră mort, în mijlocul atâtor primejdii şi grozăvii.

Atunci Megg întorcea kaleidoscopul, scormonind trecutul acesta, agăţându-se mai cu seamă de aventurile periculoase, de scenele dramatice, pe urmă ofta:

— Da.. toate acestea dovedesc curaj... însă eŭ aş voi... aş voi un alt-fel de curaj.

Şi George rĕspundea:

— Ce fel de curaj?

— Un curaj mai mare... bunioară, curajul d'a mĕ iubi?... zicea ea zîzîndu-i în nas, jumĕtate caraghioasă şi jumĕtate serioasă.

Megg despecetluise un plic, şi, luând scrisoarea nu vĕzu două foiţe de hârtie roză cari scăpaseră; el le luă ca să i le dea, şi fără voe citi pe una din ele:

C-nia generală a Transatlanticelor

Biletul de clasa I, Nr. 7 9

Domnul şi Domnişoara Brown

George simţi ceva rece şi gol într'în-

*) Planuri ce face omul în mintea sa şi care nu i se împlinesc totdauna.

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL"

(1)

De la Veneţia la München

In fine trenul se puse în mişcare. Speram a rĕmâne singur, dar tocmai în faţa mea se aşezase un fel de *ciupercă* (am uitat, nu ştiţi ce e ciupercă.... Un popă catolic, uscacios şi searbăd, care nu priveşte pe nimeni în faţă şi mormăeşte la rugăciuni). Lucrul însă nu m'a deranjat mult, pentru că, îndată ce trenul s'a pus în mişcare, am adormit legănat de cadenţa sgomotului ce-l făceaŭ roţile vagonului. In somn, par'că auzeam sfîrşitul serenadei lui Schubert pe care o auzisem pe canalul Grande. La Padova mĕ deşteptă zgomotul clopotului; eşii repede, bĕui o limonadă, ciuperca dupe mine. Reintrat în vagon, m'am pus să mănânc două din persicele pe care soră-mea mĕ silise a le lua şi care acum 'mi prindeaŭ bine. Dar mĕ apucă o mâncărime grozavă; ereaŭ muşcăturile *zanzarilor* (ţînţari) din Veneţia, care mĕ ardeaŭ cu un foc mai arzĕtor de cât acela al ochilor frumoaselor veneţiane. Imi adusei aminte de amoniacul pe care 'l luasem în buzunar, 'mi alinai arzĕtura cu dînsul, şi mĕ vîrîi în colţul vagonului unde adormii din noŭ.

La Vicenţa, ciuperca m'a sculat din noŭ, călcându-mĕ pe bunătate de bătătură. Deschid ochii, şi vĕd că se pregăteşte a mĕ părăsi.

Il ajut a'şi îmbrăca sutana, pentru care fapt 'mi rînjeşte un *graţie* recunoscĕtor. Deschide uşa şi pleacă. Călĕtorie bună! In cer saŭ în iad! Eŭ pun mâna în buzunar pentru a mai scoate o persică; dar vai, crudă soartă, nu mai eraŭ de mâncat... mĕ culcasem pe ele. Se făcuse buzunarul talmeş-balmeş de persici, chibrituri veneţiane, amoniac, foi de tutun, cărbuni de desemn, etc., etc. Acest eveniment îmi înprospăta creerii. Sgomotul roţilor devine din ce în ce mai tare. Lumina lămpii se clătina, şi proecta umbrele lungi şi negre ale sacului meŭ de voiagiŭ ce se legăna peste mine în reţeaua vagonului. Imi aprinsei o ţigară scăpată din talmeş-balmeş, şi mĕ vîrîi iarăşi în colţul meŭ, întinzênd acum picioarele pe banca din faţă, unde nu mai creşteaŭ ciuperci. Mĕ lăsam să mĕ fure gândurile... De o-dată mi se păru că iar sunt în gondolă în mijlocul lagunei, întorcêndu-mĕ de la Lido. Auzeam încă cîntecul alcoolicului de pe insulă, şi în faţa mea catre apus, vedeam silueta bisericei *Santa-Maria de la Salute* ce se desina măreaţă pe cerul roşatic, pe când la dreapta mea, mai departe, luminile de pe *piazetta* şi *giardino publico*, se oglindeaŭ în laguna bătută de vîntul serei.

Mai fără voe, 'mi veniră în gând şi se înşiraŭ după ritmul zgomotului ce-l făceaŭ roţile, următoarele versuri:

Se întunecă în zare roşatecă lumina
Dispare; valul saltă şi vîntu'ncet suspina,
Din depărtatul Lido s'aude ca prin vis,
Dulci cânturi cadenţate, mĕ cred în paradis.

In faţa-mi, *la Gindeca* ca tristă siluetă,
In dreapta mea *St. Marco* şi vesela *Piazetta*,
Unde femei frumoase cu ochiul arzĕtor
Glumesc cu gondolierii ce le privesc cu dor.

O tu, mireasa mării, Veneţia măreaţă!

. . . .

O tu mireasa mării, Veneţia măreaţă!... O tu mireasa mărrr... aci muza mĕ părăsi o-dată cu ţigara. Pun mâna în buzunar ca să scot chibrituri, daŭ de amalgamul pentru care nu mai găsesc nici un nume. Scot mâna noroiasă, şi cu mare greutate, şterg cu vre-o două batiste care prin îngrijirea dulcei mele surioare le aveam în traista mea de voiagiŭ, şi mĕ apucă un rîs, dar un rîs nesfîrşit....

Doi tovarăşi de drum care dormeaŭ prin colţuri se deşteptară uitându-se la mine ca la un nebun.

Locomotiva fluera, eram la Verona.

Ploa mărunt.

Imi luai sacul şi mĕ coborîi pe peronul gărei tremurînd de frig şi mai ales de umezeală. Dar ca să ies pe o uşă, întuneric beznă; daŭ pe alta şi mĕ înfund într'un coridor care mĕ duce spre o eşire rĕŭ luminată. Nu băgasem de seamă că eram urmărit de cine-va; de o-dată auzii în spatele meŭ o voce care 'mi striga: „*Una vitura, signore! Albergo signore!* Eram aproape singur, ploa tot mai tare. Ce să fac? Primii dar ajutorul ce mi se oferea. *Pietro* (el se recomandase ast-fel) dădu un şuer şi sosi o trăsură cu un cal ca vai de el. Ne urcarăm în ea şi o luarăm spre oraş. Un pătrar de oră ne duserăm ast-fel pe un pavagiŭ oribil. Eŭ nu vorbeam căci îmi era frică să nu 'mi muşc limba din cauza zdruncinăturilor *viturei*. *Pietro* tăcea şi el. In fine ne oprim; credeam că am ajuns la *albergo*. Aş! Un bĕtrîn armat cu un fanar orb deschise oblonul şi cu un ton răguşit striga: *Dogana signore!* Nu 'mi era frică de vamă.

Cu mare greutate desfac sacul meŭ şi bătrînul îmi cere zece centime, scormoneşte vr'o cinci minute prin cămăşile mele, face un semn cu mâna că sunt liber şi pornim înainte, pe un pavagiŭ dacă se poate şi mai prost. In dreapta şi în stânga case vechi dărîmate şi închise ermetic cu obloane, în distanţă de câte o jumĕtate chilometru câte un felinar. In sfîrşit ne oprim; vetturinul îmi cere *2 franci* şi, după o tocmeală de 25 minute, se mulţumeşte cu 1,50, apoi se duce şi mĕ lasă singur cu călăuza mea, un zdrenţuit care cu o mână ţinea sacul, iar cu cealaltă bătea cât putea într'o uşă văpsită cu verde, pe deasupra căreia sta scris cu litere mari şi strîmbe: „*Locanda e albérgo di Tesauro.*"

In sfîrşit, după multe înjurături pe limba lui Dante şi a lui Petrarca (!) din întru şi din afară, uşa se deschide şi mĕ conduce un al doilea băiat cu ochii lipiţi de somn şi cu o luminare de seŭ în mână, şi cu care călăuza mea, cea zdrenţuită, schimbase câte-va cuvinte, ai căror sens îmi remase obscur. Mĕ duce printr'un gang care eram convins că merge spre infern; vezi cum te poţi înşela, deja recitam versul lui Dante:

„*Lasciate ogni speranza voi che'ntrate.*"

Eram aproape să cad pe o scară întunecoasă în cât nu ştiam, urcam saŭ scoboram treptele pe jumĕtate rupte (!!) când în sfîrşit ajungem într'o sală foarte întinsă, dar al cărei tavan sta să'mi cază pe cap pe când umbrele noastre jucaŭ gigantice pe dînsul. In această sală despre care spuse călăuza: „*das ist salon zum essen,*" (sala de mâncare) admiram negreşit puternicii dinţi, cari ar fi în stare să macine aşa „saloon", căci trebue să ştiţi că era pardosită cu cărămizi. In mijloc zăream vr'o două mese şi câte-va scaune; mesele eraŭ acoperite cu nişte cârpe roşii cu flori galbene saŭ cârpe galbene cu flori roşii, din'mi aduc bine aminte; ş'apoi era şi lumina aşa de slabă; în fine mĕ desluşisem asupra destinaţiei *saloonului*. Parcurgem sala în toată întinderea ei şi dăm însfîrşit de o uşă, pe care conducĕtorul meŭ o deschise şi coborîrăm (poate că ne urcam, nu ştiŭ bine, eram atât de somnoros) două trepte şi ne aflarăm într'o altă sală; pe jos tot cărămizi şi, înşirate ca într'un spital, opt paturi, toate la un fel de proaste, două uşi în dreapta şi două la stânga, una prin care am intrat şi alta peste drum, cu totul şase. Credeam că o să mai trecem în altă odae şi de aceia îmi fu mare spaimă, când îmi spuse călăuza că am ajuns. Pietro îmi tălmăci cuvintele calfei de hangiŭ prin care înţelesei că aici trebue să'mi petrec noaptea, că această sală vastă mĕ va costa o liră 40 de centime şi că'mi pot alege din cele opt paturi pe acela care'mi place mai mult, şi mai ales pot fi sigur că este cel mai bun Albérgo din Verona. Să vĕ spun drept nu prea eram încântat de perspectiva de a petrece o noapte întreagă în societatea a 7 paturi—goale—şi aveam simţimîntul curios că mĕ aflu într'un cuib de asasini, dar îmi ziceam: o să treacă şi noaptea asta cum a trecut multe şi o să rĕmân deştept. Aşa dar, suspendai consiliul de trei, hangiul îmi zise „noapte bună" şi Pietro adăogă că este şi „Firenze" şi că dimineaţa va veni să mĕ conducă prin oraş.

Inchisei uşa prin care eşiseră, mai închisei o uşă, pe cele-lalte n'aveam cum să le închid căci n'aveaŭ broaşte, se vede

sul, voi să se scoale, însă căzu inert, şi frămîntând în mână biletele, strigă :

— Megg... miss Megg!

George văzu atuncĭ că Megg se şi uita la dânsul, că era foarte palidă... el îĭ arătă hârtia roză şi ea făcu un semn repede cu capul. George, cu un glas foarte liniştit, dar abia perceptibil, întrebă :

— Când?

Ea rĕspunse, fără să descleşteze dinţiĭ.

— Mâine.

Se uitară unu la altul şi Megg vĕzênd o lacrimă strĕlucind între genele luĭ George, îşĭ ascunse obrazul în mâinĭ; George îngenuche la picioarele eĭ:

— Megg.. Megg!

Cu delicateţe, îĭ desfăcu mâinile şi o vĕzu că plânge înduioşat, tulburat, îĭ sărută capul cu o ploae de sărutărĭ repezĭ, uscate îngânând :

— Te rog.. nu plânge... îmĭ facĭ rĕu.... ascultă-mĕ.... ascultă.

Megg se înfioră toată, se cutremură, căzu pe dînsul, cu sughiţurĭ care'ĭ veneaŭ cu horcăelĭ.

Imbrăcişarea asta naivă îl tulbură cum se cade... Contactul corpuluĭ cald şi palpitând al feteĭ îl făcu să simţă iubirea luĭ încarnându-se, afirmându-se, impuindu-se, ca şi cum carnea se alia cu spiritul; zăpăcit, nebun, o strânse de'ĭ trosnia oasele, neştiind ce să'ĭ spue ca s'o mângâe, şi crezêndu-se că are dreptul să hotărască între dînşiĭ, să fie stăpînul şi protectorul.

— Megg, ascultă!... uT... n'aĭ să plecĭ... Voeştĭ... voeştĭ să fiĭ nevasta mea?

Ea se uita în ochiĭ luĭ, cu ochiĭ maĭ mult închişĭ, zîmbind, părêndu-ĭ că visează, pe urmă încercă să'l respingă.

El o ţinu.

— Nu! nu! nu'mĭ maĭ spune nimic! zise Megg cu groază, ci lasă-mĕ!

Voi să se desfacă din braţele luĭ; el însă îĭ luă mâinile.

— Tu nu vreĭ?.. spune!... zise George cu glasul înecat.

Megg dete din cap.

— Pentru ce?

— E de prisos... nu mĕ întreba!

— Dar pentru ce?

Ea tăcu, dispreţuitoare, niciĭ uitându-se măcar la George.

— Spune!... te rog!.. spune pentru ce? Aĭ vr'o pricină? ce piedică vezĭ tu?... Ş'apoĭ sunt piedicĭ? zise el superb, sunt piedicĭ pentru o iubire ca a mea? Eştĭ proastă! zise George apucând-o cu drag, frecându-şĭ obrazul pe mâinile recĭ şi umede ale feteĭ.

Megg însă sta mută, palidă şi ţeapănă.

— Spune!... spune! ci spune odată, Megg! strigă el furios.

Tăcerea eĭ îl scoase din fire.

— Ah! tu tacĭ, fiind-că nu mĕ iubeştĭ! zise el respingênd-o.

Atuncĭ îl luă ea, şi rĕsturnându-ĭ capul pe sînul eĭ, îl sărută, şi lacrimile îĭ picaŭ în mustăţile luĭ şi'l frigeaŭ, pe urmă îl îmbrânci departe uitându-se în ochiĭ luĭ, fără să se ruşineze de ce avea să spue.

— Ascultă mĕ!... Tata era clovn... a murit lovit de un cal drept în piept în circ.... mama, nu am cunoscut-o... era dănţuitoare.

Megg oftă. Apoĭ zise :

— Eŭ nu sunt Megg Brown.... Numaĭ pentru D-ta sunt Megg Brown.... pentru lume eŭ sunt Sttella... acrobată.... echilibristă! Nu ştiĭ lucrul acesta; fiind că eraĭ în Amazoane, însă în Paris sunt cunoscută! heĭ! m'aŭ vĕzut goală cum se cade şase lunĭ pe rînd la Eden! m'aŭ vĕzut peste tot locul! în Europa întreagă, tirînd după mine pe bietul unchiu-meŭ!

Nu 'ţĭ place, aşa e?... că nu ţi-am spus asta maĭ de mult?... E adevĕrat, aş fi trebuit să'mĭ atîrn de gât o tablă pe care să fie scris : echilibristă!!! Insă cu D-ta m'am purtat cum m'am purtat cu toţĭ! Nu'ĭ vina mea, să crezĭ! Dacă îngrozesc pe cineva, nu ştiam altceva!... Am trăit ca fată de clown, puindu'mĭ viaţa în primejdie pentru bucăţele de pâine. Iacă! vezĭ? semnul ăsta, zise ea atingêndu'şĭ obrazul, acum doĭ anĭ, în Londra, în Cristal Palace, eram la o înălţime de o sută de picioare, trapezul s'a rupt, eram să mor... Altă dată, în Pesta, s'a aprins teatrul, gazul s'a stins şi eŭ am rĕmas în întuneric şi vedeam cum se 'nălţaŭ flacările spre mine. In Neapol, o rivală, geloasă, a voit să'mĭ înfigă cuţitul în piept. Ah! da, mititica Stella a trecut prin multe, rînji Megg scrîşnind din dinţĭ... am avut aventurĭ... fără să fiŭ aventurieră! sînt ciudată femee! Iacă cum am trăit... ca să nu trăesc alt-fel... asta... nu... mi s'a oferit de toate... chiar coroane... însă n'am primit de cât coroane de hârtie...

Megg se sculă... şi cu un glas aspru :

— Vreĭ să mĕ ieĭ de nevastă, pe mine, Stella? Stella echilibrista?

George, încremenit, jenat, mormăi :

— Dumnezeule! mititico... dumneata... dumneata...

Auzind acest *dumneata* care venea în locul luĭ *tu*, Megg pricepu, sări în sus, şi luându'şĭ pălăria şi mănuşile, îl mĕsură de sus până jos cu ochiĭ:

— Ah! tacĭ! eştĭ un laş! ba ce laş!...

George întinse mâna şi deschidea gura, însă Megg îl respinse cu piciorul ca pe-o otreapă şi se făcu nevĕzută.

Spartali.

Fapte şi Intâmplărĭ

Un sergent impuşcat de soldat

Louis Gugel, soldat în regimentul 2 de infanterie din Brest, a fugit peste noapte din cazarmă şi s'a dus să petreacă. Patrula l'a prins şi l'a adus la cazarmă.

Sergentul-furier Panetrat l'a ţinut de rĕŭ; Gugel i-a respuns înjurându-l şi ameninţându-l că are să'l împuşte.

Sergentul i-a luat puşca din mână şi a pus'o pe pat; el nu ştia că puşca este încărcată.

După aceia porunci luĭ Gugel să se îmbrace şi să se ducă la sala de poliţie.

Soldatul îl luă la înjurăturĭ din noŭ, puse mâna pe puşcă, îl luă la ochĭ şi trase. Glonţul trecu prin corpul sergentuluĭ şi se înfipse în zid.

Sergentul căzu grămadă mort.

Atuncĭ Niss, un alt soldat, pune mâna pe Gugel; se începu o luptă teribilă între ceĭ doĭ. Caporalul Delmont sări în ajutorul luĭ Niss şi legară pe Gugel, care fu pus la celulă.

Populaţia din toată lumea

După ultimele date statistice, populaţiunea din toată lumea se ridică la 1 miliard 479 milioane 729 miĭ de suflete omeneştĭ.

Din această ţifră, maĭ bine de jumĕtate sunt numaĭ în Asia. In China sînt 361 milioane şi în India 262 milioane.

In Europa sînt 357 milioane 379 miĭ locuitorĭ, adică cu ceva maĭ puţin ca în China.

Africa cu 164 milioane şi America cu vre-o 122 milioane şi Australia sînt părţile cu populaţia cea maĭ rară.

Tigru scăpat din cuşcă

Acum zece zile un tigru de la o menagerie din Oberhausen a rupt o scândură de la cuşcă şi a fugit prin oraş.

Fu organizată o goană în toată regulă şi tocmaĭ a doua zi s'a dat de el în grădina unuĭ zugrav. Tigrul fu ucis, dar când a fost nimerit de cel dintâiŭ glonţ, a sărit asupra unuĭ gendarm şi 'ĭ-a făcut o rană adâncă la coapsă. Un altul a fost împuşcat tot în coapsă de un puşcaş neîndemânatec.

INFORMAŢIUNI

La 6 Octombrie se va da în sala Ateneuluĭ un concert de către D-şoara Irena de Bremerberg, artistă în vioară.

D-ra de Bremerberg, al căreĭ talent a fost apreciat la Paris, Viena etc., e numaĭ în vârstă de 18 anĭ şi posedă patru medaliĭ.

Biletele se pot lua de acum la magazinul de musică Const. Gebauer. Programul îl vom anunţa la timp.

—*—

D. I. Zamfirescu, învĕţător în comuna Floru, judeţul Oltuluĭ, ne denunţă că Iancu Mosu din acea comună, trăeşte în concubinagiu cu minora Leanca fiica locuitoruluĭ Stancu Dinu Pena; că această minoră în timp de treĭ anĭ a născut câte un copil pe care l'a ucis în complicitate cu amantul sĕŭ, că pe cel de al treilea copil l-a ucis turnându-ĭ pe gât acid fenic.

Tot acest Iancu Mosu a tras cu puşca cu alice în Dumitru Rotaru, dorobanţĭ din compania 6 din Şerbăneştĭ.

D. I. Zamfirescu a denunţat deja faptele D-luĭ Procuror general, dar acesta nu s'a mişcat.

Iancu Mosu este protejatul unor persoane puternice din localitate.

Cerem de la justiţie să'şĭ facă datoria.

TELEGRAME

VIENA 28 Septembrie.— *Camera deputaţilor.* Proiectul de buget dă ţifrele următoare : Veniturĭ totale 585238262 fiorinĭ; cheltuelĭ totale 584620378 fiorinĭ; deci este un excedent de 617884 fiorinĭ. In raport cu anul 1891 se constată o sporire de 16862741 asupra veniturilor şi de 19767351 asupra cheltuelilor comune; în aceasta din urmă sumă se coprinde şi subvenţiunile acordate Lloyduluĭ şi societăţiĭ de navigaţie pe Dunăre.

COLONIA 28 Septembrie.— Gazeta de Colonia anunţă că plecarea familiilor Ţaruluĭ şi a Regeluĭ Greciei s'a fixat pentru 17 Octombre.

Proectul relativ la o visită a Prinluĭ la Copenhaga s'a părăsit.

că aceasta se considera ca lux, deschiseĭ uşa şi auziĭ din întunerec un sforăit lung şi puternic, par'că s'ar tăia lemne cu ferĕstrĕul şi, lîngă sforăit, auziam şi un alt sunet curios, un fel de fluer nedefinibil, d'abia mirosul mĕ făcu să înţeleg că era o întîmpinare pe limba volapüku luĭ. Inchiseĭ repede uşa şi făcuĭ o vizită generală prin sala mea, şi iacă rezultatul : opt paturĭ, două scaune, un lavoir, o ladă mare, îmĭ pare pentru rufe, şi o lădiţă care semăna cu un scaun şi a căreĭ destinaţie o ghiceam iar prin miros, n'aĭ ce-ĭ zice, sunt curaţĭ italieniĭ, o oglindă, adică un sfert, peste unul din paturĭ atîrna o icoană a Maiceĭ Domnuluĭ cu o inimă roşie străpunsă de o sabie pe piept şi cu Hristos în braţe, iarăşĭ cu o inimă roşie pe.... burtă; dedesubtul icoaneĭ, o candelă, dar neaprinsă. Mĕ desbrăcaiŭ blestemând pe toate limbile ceasul în care m'am hotărît a remânea în Verona şi mĕ culcaĭ, negreşit ca bun creştin, în patul sub icoană, că doar m'o păzi Maica prea curată, sfînta vergină; ascunseiŭ *averea* mea sub pernă, puseĭ briceagul deschis pe măsuţa de lîngă pat şi stinseĭ lumînarea, nu pentru a încerca să dorm, căcĭ eram hotărît a nu dormi, ci numaĭ din cauză economică. Lumînarea, cu toate că era grasă (de seŭ) era bolnavă de oftică galopantă şi doream să-ĭ maĭ lungesc niţel viaţa. Dar cum stam aşa culcat, tremurând de frig şi de aşteptare şi mĕ gândeam la aĭ meĭ, aţipisem contra hotărîreĭ ce o luasem.... când d'o dată ...

Aud prin somn un ţipăt aşa de disperat, aşa de înspăimântător în cât săriĭ din pat speriat şi alergaiŭ în cămaşe *şi cu briceagul deschis în mână*, să vĕd ce s'a întâmplat; acum eram sigur că nu m'am înşelat în privinţa locandeĭ, de sigur că s'a sĕvârşit vre-un omor.

Ajunseiŭ la uşa de unde veneaŭ sunetele şi auziĭ, încă cu inima bătândă, suspine înecate, întrerupte din când în când de cuvinte italieneştĭ rostite de o voce respingĕtoare carĭ din ce în ce devenea maĭ slabă, tot maĭ slabă până ce tăcuseră de tot. Plin de spaimă mi-am luat inima în dinţĭ şi puseiŭ mâna pe clanţa uşeĭ voind s'o deschid... când auziĭ nişte sforăiturĭ teribile carĭ mĕ făcură să înţeleg totul : se vede că acela ce dormea dincolo avuse un vis rĕŭ. Liniştit mĕ trîntiĭ iar în pat şi tocmaĭ când eram iarăşĭ sĕ adorm, fuĭ deşteptat din noŭ de ţipetele unuĭ copil, şi auziĭ vocea de maĭ 'nainte înjurând cât se poate de brutal. Dupe ce micul cetăţean al Veroneĭ îşĭ astâmpărase necazul, durase de sigur peste o jumĕtate de oră, încercaiŭ iar să adorm. Aşĭ! imposibil, nişte urueturĭ asurzitoare ce se auzeaŭ pe strade mĕ făcură să aprind un chibrit şi să mĕ uit pe ceas; eraŭ d'abia 4 şi jum. de dimineaţă, întunerec besnă ; iar mĕ culc ; mĕ învelesc bine cu vre-o două plăpâmĭ ce luasem dupe paturile cele-l'alte, şi mĕ silesc să adorm, şi adorm, cu tot zgomotul care creştea din ce în ce pe stradă, aproape mâncat de puricĭ.

Poate să fi dormit aşa vre-o două ceasurĭ, când nişte sunete de clopot 'mĭ stricară somnul de tot... Disperat că nu pot dormi deşchid ochiĭ era întuneric ca într'un mormânt; foarte surprins, mĕ uitaiŭ pe cias, eraŭ 6 şi jum., căutaiŭ vre-o fereastră, dar nu vedeam nimic de cât o slabă dungă verzue; mĕ duc într'acolo şi înţeleg; eraŭ obloanele închise. Impinseiŭ încet obloanele şi trebui să închid ochiĭ aşa de tare mĕ lovise lumina de afară. Obişnuind ochiĭ încetişor, deschiseiŭ oblonul de tot şi efectul ce'l vĕzuiŭ acum nu'l voiŭ uita cât voiŭ trăi. Toată viaţa italienească sta desfăşurată înaintea ochilor meĭ : era un fel de piaţă, sub nişte umbrele marĭ de dril carĭ eraŭ înşirate în front cât se poate de pitoresc, femeĭ tinere şi bĕtrâne carĭ vindeaŭ ba fructe, ba brânzeturĭ şi maĭ ales renumitul salam de Verona; dincolo bărbaţĭ cu faţa umbrită sus de pălăria uriaşă ce-ĭ şedea strîmbă pe cap şi jos de o barbă neagră ce-ĭ eşea stufoasă din obraz ; toţĭ aceştia cântând, strigând şi certându-se vindeaŭ, înşelaŭ, ascuţiaŭ cuţite, făceaŭ comerţ de caĭ, toate la un loc, (din când în când trecea câte un tramway) toate scăldate de soarele atât de mult cântat al Italieĭ şi casele în fund luciaŭ în toate culorile şi formele posibile şi imposibile. Cerul albastru închis încadra acest tabloŭ viŭ atât de încântător. Uitasem să mĕ şi îmbrac, atât eram de fermecat de frumoasa privelişte de la fereastră, şi nu m'am retras de cât când auziĭ pe Pietro bătând la uşa : *Signor, signor, vi aspeto!*

Mĕ îmbrăcaiŭ iute şi dupe ce mĕ suiĭ întâiŭ în „Salooonul" de mâncat şi coborîĭ scara infernală, mĕ găsiam într'un fel de cârciumă cam ca la noĭ, numaĭ mult maĭ murdară şi maĭ pitorească. Mĕ puseiŭ la o masă, şi pentru că simţeam un gol adânc în stomacul meŭ, am cerut o cafea.

Cârciumăreasa singură m'a servit, o bĕtrână care se vedea că fusese odată frumoasă, dar acum... ea era care ţipase astă noapte.

Plătiĭ şi îndată veni şi Pietro, care la lumina zileĭ, îmĭ făcea o impresie foarte plăcută: Corpul mijlociŭ dar svelt şi graţios în toate mişcările.

Plecarăm, maĭ întîĭ la *Giardino publico*, admirabilă grădină cu o alee lungă de Cipreşĭ înalţĭ şi bătrînĭ. Pe trunchiul unuia se afla o tăbliţă care anunţă etatea pomuluĭ, 765 de anĭ. Frumoasă etate, ce ziceţĭ? Multe ar putea să spue unchiaşul ăsta, a vĕzut şi el acea aurora care a gonit pe Romeo de lângă Julieta, şi câte o maĭ fi vĕzut? De câte orĭ rîul Adige (Etsch) venise mare, palaturĭ, strade întregĭ fură biruite de acest gigant, numaĭ Ciprosul bătrân a rezistat şi Amphitheatrul roman.

In fundul aleeĭ duc nişte scărĭ carĭ suie pe o stâncă aşa de naltă în cât poţĭ privi întreg oraşul; admiraĭ priveliştea încântătoare ce se aşternea la picioarele mele: vechiul şi renumitul oraş roman ce se înalţă pe malurile măreţuluĭ fluviŭ cu palaturĭ întinse, turle numeroase, porţĭ de triumf, statuĭ sfărâmate pe jumătate, care spun trecĕtorilor în limba lor mută şi tot d'odată aşa de vorbăreaţă, drame sîngeroase şi fapte marĭ şterse de mult din amintirea generaţiilor şi, departe în partea cea-l'altă a oraşuluĭ, se ridic zidurile uriaşe ale vechiuluĭ amphitheatru.

Acum trecem prin *Piaza delle Erbe* ne facem locu ghionturĭ prin mulţimea înghesuită p'aci şi intrăm într'o stradă. Aci îmĭ atrage atenţiunea o casă veche, aproape dărâmată, strânsă între case moderne ca un bătrân gârbov sdrenţuit între tinerĭ îmbrăcaţĭ de modă. D'asupra uneĭ porţĭ crescută cu muşchĭ, e săpată în piatră o pălărie şi dedesubt sunt scrise cu litere aurite cuvintele: *Palazzo Capuleti.* Acum servă de han birjarilor şi căruţaşilor şi pe balconul de care atârnase odinioară scara de fringhiĭ pe care se suise Romeo, acum atârn rufe murdare pe carĭ le usucă acelaşĭ soare care a uscat şi lacrimile Julieteĭ. *Cosi va il mondo.* In apropiere de casă este o biserică şi aci înăuntru se arată încă Capela în care amoreziĭ aŭ fost cununaţĭ. Şi mormintele lor sunt în apropiere, admirabile ca artă, vechime şi suvenire măreţe.

După ce făcurăm vizitele inevitabile prin vr'o 6 — 7 bisericĭ şi după o cale lungă ce durase aproape o oră, ajungem la Amphitheatru, renumitul amphiteatru care are loc pentru 50000 de oamenĭ. Intraiŭ; Imense cercurĭ concentrice se ridic unul d'asupra celuĭ-l'alt şi totul de piatră, totul solid, făcut pentru eternitate. In mijloc sta un om şi cânta cu flaşneta un vals comun şi eŭ şedeam pe una din băncile de piatră, poate pe banca pe care odinioară a stat Romanul, privind la luptele gladiatorilor şi a fiarelor sĕlbatice. Cerul ce se întindea d'asupra mea, lucitor ca cristalul, este acelaş ca şi atuncĭ. După ce tăcu flaşnetarul, mĕ maĭ plimbaiŭ pe băncile de piatră, scufundat în amintirea acelor timpurĭ măreţe; împrejurul meŭ vedeam tot amphitheatrul populat de oamenĭ cu părul tuns, îmbrăcaţĭ cu tunică şi cu peplum, carĭ toţĭ se uitaŭ nepăsătorĭ la cadavrele sfâşiate carĭ se svârcoleaŭ în sînge; când de o dată flaşnetarul începe din noŭ şi de astă-dată : *Kom herab o Madona Theresa.* Pietro, care de obiceiŭ era aşa de vorbăreţ şi care, în faţa acesteĭ măreţiĭ, sta tăcut şi pe gândurĭ, rosti necăjit : *maledetta canaglia!*

Când eşirăm pe stradă, am luat Tramvayul care ne duse până la (?) hotel, era deja 11 trecute, mâncaĭ repede, luaĭ bagajele, plătiĭ sgripţuroaiceĭ, plătiĭ şi ceronuluĭ meŭ şi mĕ duseĭ la gară.

Numaĭ la începutul luĭ August să nu te ducĭ, şi încă în clasa III-a. Mĕ credeam în cuptor, Alpiĭ dolomiţĭ îmĭ par poarta Paradisuluĭ, de aci poezia începe a se spălăci, priveliştele Tyroluluĭ nu 'mĭ maĭ faceaŭ impresie.

O zi am stat în Botzen, am aşteptat, bĕnd mereŭ la cafele proaste, plecarea trenuluĭ, care era să mĕ ducă către Nord către ţara astmuluĭ şi a ceruluĭ cenuşiŭ.

Infine ajunseĭ în München unde duc dorul de Italia la bella.

Rodizi

MERSUL TRENURILOR

Valabil de la 1 Octombrie 1891 st. n.

PORNESC DIN BUCUREȘTI:

București Iași, direct de persoane. — Pleacă din Bucureștĭ la ora 7 dim., din Ploeștĭ 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focșanĭ 1,20 p. m., din Mărășeștĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,00 p. m., din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7,09 seara, din Pașcanĭ 9,04 s., sosește în Iașĭ 11,20 s. — Accelerat, pleacă din Bucureștĭ 9,35 seara, din Ploeștĭ 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12,54 noaptea, din Rîmnicu-Sărat 1,46 dim., din Focșanĭ 2,43 dim., din Mărășeștĭ 3,26 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Pășcanĭ 8,40 dim., sosește în Iașĭ la 10,45 dim.

București-Vasluĭ, Brăila-Galațĭ, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ la 7,50 seara, din Ploeștĭ 9,42 seara, din Buzĕŭ 11,41 seara din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focșanĭ 1,37 nóptea, din Mărășeștĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., sosește în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galațĭ, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea. din Barboșĭ 3,22 d., sosește în Galațĭ 4 dim.

București-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 7,10 seara, din Titu 8,17 seara, din Piteștĭ 9,38 seara, din Costeștĭ 10,06 seara, Slatina 11,27 seara, din Piatra Olt 11,49 seara, din Craiova 12,52 noaptea, din Filiașĭ 1,40 dim., din Turnu-Severin 3,40 dim., sosește în Vêrciorova 4.02 dim. — De persoane pleacă din Bucureștĭ 8,15 dim., din Titu 9,43 dim. din Goleștĭ 11,04 dim., din Piteștĭ 11,37, din Costeștĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2,29 p. m., din Craiova, 4,11 p. m., din Filiașĭ 5,24 p. m., din Turnu-Severin 7,04 seara, sosește în Vêrciorova 8,30s. — Fulgerul pleacă din Bucureștĭ 4,03 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteștĭ 6,22 s. din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,45 seara, din Filiașĭ 10,30 seara, din Turnu-Severin 12,38 noaptea, sosește în Vêrciorova 1,00 noaptea.

București-Craiova, direct persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 2.35 p. m., din Titu 3,57 seara, din Goleștĭ 5.24 seara, din Piteștĭ 5,50 seara, din Costeștĭ 6,20 seara, din Slatina 8,17 seara, din Piatra 8,50 sosește la Craiova 10,05 s.

București-Pitești, direct persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 6,45 d., din Titu 8.21 d., din Goleștĭ 9.44 d., sosește la Piteștĭ 10,44 d.

București-Galați, direct, persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 9,40 d., din Ploeștĭ 11.48 d., din Buzĕŭ 2,55 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboșĭ 5,59 p. m., sosește Galațĭ 6,35 seara.

Acelașĭ tren spre Tecucĭ. — Pleacă din Buzĕŭ 2,05 p. m., din R.-Sărat 3,49 p.m. din Focșanĭ 7,48 seara, din Mărășeștĭ 8.30 seara, sosește Tecucĭ 9,45 seara.

București-Predeal, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 4.40 p. m., din Ploeștĭ 6,30 seara, din Câmpina 7,33 seara, din Sinaia 8,46 seara, sosește Predeal 9,25 seara.

Accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 7,40 d., din Ploeștĭ 9,27 d., din Câmpina 10,26 d., din Sinaia 11,38 p. m., sosește Predeal 12,07 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 8,50 d., din Ploeștĭ 10,48 d., din Câmpina 11,55 d., din Sinaia 1,14 p. m., sosește Predeal 1,56 p. m.

București-Giurgiŭ, direct (fulger), pleacă din Bucureștĭ 5,35 dim. sosește Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureștĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., sosește Giurgiŭ 10,18 d. — *De persoane* din Bucureștĭ, gara de Nord 5,25 p. m., din Filaret 5,55, sosește Giurgiŭ 7,48 s.

București-Călărași, Feteștĭ-Slobozia, pleacă din Bucureștĭ 7,50 dim., sosește Călărașĭ 12,20 p. m. Feteștĭ 11,53 d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREȘTI:

Din Iașĭ 7,30 d. și la 9,55 seara.

Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.

Din Predeal 12,10 p. m. 8,50 s. și la 9,30 seara.

Din Galațĭ 8,40 dim. 5,10 s.

Din Vêrciorova 11,40 s. Fulgerul la 10,05 d. acceleratul 8,20 s. persoane.

Din Craiova 1 p. m.

Din Piteștĭ 9,10 seara.

Din Călărașĭ 6,25 s.

Din Giurgiu 3,55 p. m. fulgerul, la 10,45 d. și 7,20 s. persoane.

PROPRIETAR-EDITOR THOMA BASILESCU. TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU, BULEVARDUL ELISABETA, 111 BUCURESTI.